

namen hun zakdoek en poetsten voorzichtig de ruitjes schoon. 't Lijkt wel een kerstlantaarntje — zeiden ze tegen elkaar. Even ging het lichtje wat hoger branden, net of het wilde zeggen: zo is het! Ze namen het lampje op; misschien dat ze nu de weg weer konden vinden. En ze gingen de schuur uit. Toen ze weer buiten stonden kwamen er andere kinderen aan. „Gaan jullie ook naar het feest?” vroegen die. Nu liepen ze allemaal mee, achter het lantarentje, dat helder scheen. Het straalde van blijdschap, net als vroeger.

Steeds meer kinderen kwamen er bij, tot ze waren waar ze wezen moesten. En al die kinderen gaven elkaar een hand en vierden het grote feest . . . Weten jullie wat voor feest?”, vraagt Geert plotseling.

„Kerstfeest”, zegt Mieke. „'t Was toch ook een k erst-lantaarntje”, voegt Anneliesje er slim aan toe. Ze lachen en Geert wijst de middelste kaart aan. Voor alle kinderen van de hele wereld is het Kerstfeest er. D at betekent die kaart”. Hij kijkt schuin naar Kees. „Dat heb je mooi verzonnen”, zegt die, „en 't is nog w aar ook!”

De drie kleine kaarsjes van Geert zijn nu bijna opgebrand. Het is niet meer te zien wat op de kaarten staat.

Moeder komt de kamer binnen, verwonderd dat de kinderen daar zo stil in het donker zitten.

„Geert heeft een verhaal verteld, z o mooi”, zucht Anneliesje.

„Ja”, zegt Mieke, „bij de levende lichtjes . . .”

## Een oude fabel

MIEN LABBERTON

**I**n de nacht van Jezus' geboorte, toen de herders weggegaan waren van hun vuren en hun kudde om het Kind te gaan zoeken in een stal, zoals de Engel hun dit had gezegd, kwam vanuit het nachtdonkere bos een wolf aansluipen. Hij keek verbaasd naar de flauwvlammende vuren, loerde naar links en naar rechts en zei tegen zichzelf: „Vannacht maak ik een goede kans. Er zijn haast geen mensen bij de schapen, alleen een stokoude man die niet hard lopen en niet goed mikken kan. Ik maak een beste kans!” En hij likte zich de lippen, hij had honger, hij ging harder lopen.

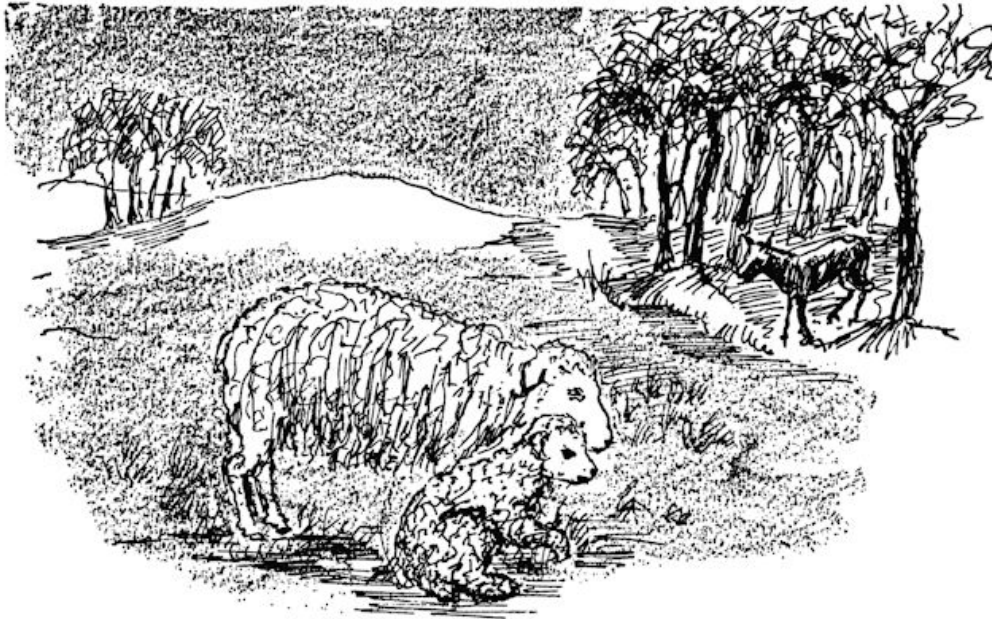
Maar hoe dichterbij hij bij de schapen kwam, des te langzamer werd zijn gang. Hij kon ze nu al zien, grijswitte vlekken op de donkere grond. Nu was hij het achterste schaap genaderd, hij hoefde slechts  en sprong te nemen. Maar hij nam die sprong niet. Hij liep langzaam op het schaap toe en ging naast haar liggen. Het schaap hief de kop op. „Ik ben niet bang voor je”, zei ze, „is dat niet vreemd? Ik ben niet bang voor je”.

De wolf zei: „Nee, het is niet vreemd, want ik wil je geen kwaad doen. Dat voel je zeker.”

„Ja, zo zal het zijn.”

De hemel die zo licht was geweest, behield nog een zilvergrijze schijn, die op de ruggen van de schapen viel. Een lam kwam naast de moeder liggen en speelde met de staart van de wolf. Er ging even een rilling door het moederschaap heen, maar ze bleef toch rustig liggen, ze zag hoe de wolf langzaam begon te knagen aan een droog stuk brood, dat een herdersjongen had geworpen.

Door de stilte van de nacht klonken de tonen van een fluit. Alle schapen hieven even de kop omhoog. Ze herkenden het geluid. Het was de fluit van de jongste herder, waarmee hij hen altijd riep



als ze te ver afgedwaald waren. Nu was het hen, of de fluit een nieuwe melodie had gevonden. Het was een melodie die ze nog nooit hadden gehoord en die hun toch niet vreemd was. Vanuit de verte dreef het geluid naar hen toe.

Het moederschaap keek naar de wolf, die naast haar lag. Hij knaagde niet meer, het was of ook hij luisterde naar de verre fluit, die zo helder zong in de nacht. „Het is een vreemde nacht”, dacht het schaap, „mijn lam speelt met de staart van een wolf en ik ben niet bang. Alle vrees is gevluht. Het is een zeer schone nacht . . .”

Ze wendde haar kop naar de wolf en zei zacht: „Je ligt hier naast me alsof we vrienden zijn.”

„Ja . . .”

„Je ogen flikkeren niet, je tong is stil.”

„Ja . . .”

„Hoe komt het?”

„Ik weet het niet. Ik weet alleen dat ik vannacht niet doden mag en niet doden wil.”

Het schaap kauwde op een bosje verdroogd gras. Toen ze het laatste halmpje doorgeslikt had, vroeg ze:

„En morgen?”

„Dat weet ik niet.”

Het schaap begon wat onrustig te worden. Met haar kop duwde ze het lam wat meer terzijde, maar even later liet ze het toch weer stil begaan. Het diertje had slaap gekregen en liet zijn kopje rusten tegen de ruige, donkere flank van de wolf, die heel stil lag. Heel ijl en vaag begon in de verte een vogel de allereerste morgenschemering te begroeten. Het waren slechts enkele maten van het lied dat hij te middagtij zou zingen. Het schaap luisterde er naar en hoorde in gedachten méér dan de vogel zong.

Het vroeg:

„Als het vannacht kan, waarom dan morgennacht nièt?”

Maar de wolf zweeg.

Het schaap gaf het niet op. Het vroeg opnieuw:

„Als je vannacht vriendelijk en verdraagzaam kunt zijn voor mijn kleine lam, zodat het geen vijandschap voelt opkomen in zijn jonge hart, waarom dan morgennacht nièt?”

Maar de wolf zweeg.

Nòg gaf het schaap het niet op.

„Je moet me antwoorden”, zei ze. „Als je vannacht voelt dat je niet doden mag en niet doden wil, waarom voel je dat dan morgennacht nièt? Zijn alle nachten niet aan elkaar gelijk?”

In de verte verstierven de laatste klanken van de fluit. Ze bleven hangen boven de heuvels, alsof ze nog juist even het nieuwe morgenlichten begroeten mochten en dreven dan een onbekende einder tegemoet.

„Nee”, zei de wolf. „Alle nachten zijn niet aan elkander gelijk. Nog niet.” Hij schudde het lamskopje van zich af en stond op. „Ik ga nu maar”, zei hij. Zijn stem had een andere klank dan gewoonlijk, het rauwe, bitse, het snauwende was er uit weg.

Het schaap lag hem na te kijken, met het lam dicht tegen zich aan. Het lam dat met de staart van de wolf had gespeeld. „Nog niet”, herhaalde het schaap dromerig in zichzelf. „Wat bedoelt hij daarmee? Bedoelt hij, dat de tijd eenmaal zal komen, dat het wèl zo zal zijn? Niet voor één nacht vrede, maar voor àlle nachten? Was dàt het nieuwe lied dat de fluit liet aanklinken vanuit de verte?”

De herders keerden terug uit Bethlehems kleine stal. Ze spraken niet. Boven de hoogste heuveltop gleed een eerste zonnestraal en raakte de aarde.

## *Kerstmis op de Bremberg*

Voor de oudere kinderen

MARIJKE VAN RAEPHORST

**E**n hoe vindt Marjan het?”

Marjan haalde stuurs haar schouders op en bleef zwijgen. Wat moest ze zeggen? Al de maanden die ze in het gezin van de jongens Wibaut had doorgebracht, verlangde ze naar het eerste feest. Een echt feest! Hoe dikwijls had Freekje daar niet van verteld. „Op Pasen gaan we eieren rapen en versieren we de tafel en eten allerlei lekkers... matses en chocolade-kuikens... kèn jij matses? En op onze verjaardagen hangt vader de slingers op, met lampions ertussen en 's avonds branden ze. En als het Kèrstmis is...”

Marjan had nooit matses gegeten, maar ze begreep uit het verhaal van Freekje dat het heel dun Paasbrood is, dat met dik boter en suiker verrukkelijk smaakt. En op haar verjaardag hadden nooit slingers met lampions boven haar hoofd gehangen, want dan hadden ze in de Margaretha-stichting wel aan de gang kunnen blijven. Daar waren vierhonderd kinderen. Maar hier, bij vader en moeder Wibaut, kon dat allemaal wèl. Doch ze had er nog niets van gemerkt, want sinds de grote vakantie, toen zij plotseling naar een voogdij-gezin mocht, was niemand jarig geweest. En de Sinterklaasavond was wel reuze fijn geweest, met pakjes en zo, maar niet wat Marjan zich voorstelde van een feest. Versiering en muziek waarbij je zingen kon... En nu werd het Kerstmis en de eerste voorbereidingen waren al getroffen.

„Onze dochter doet mee dit jaar,” had moeder Wibaut hartelijk gezegd, toen zij op een avond het stugge haar van Marjan nat maakte en in krullen spelde. „Als je een idee hebt, kom er dan maar mee voor de dag. Drie zondagen dit jaar, we maken er drie Kerstdagen van!”

En nu ineens was alles veranderd. Moeder Wibaut voelde zich niet prettig en moest rust houden van de dokter. Zij hoefde niet in bed te blijven, maar alles heel kalm aan en vooral geen extra drukte. Vader en moeder hadden gepiekerd hoe dat nu moest met die „drie dagen Kerstfeest”. Hun